

og deriblandt af Høiesterets Tilforordnede Saamange, at der kun bliver fire af disse tilbage, for hvilket sidstnævnte Tilfælde det, efter Reglementets § 9 netop er, at Justitiarius skal tilfalde af Rettens extraordinaire Assesorer. Da nu en saadan Udskydelsesret ikke tilkommer den Tilstalte efter Grundloven for Danmarks Rige, og da Antallet af Høiesterets Tilforordnede hos os er saa stort, at det ikke let kan indtræffe, at saa Mange skulde have lovlige Forhindringsgrunde, at ikke det lovbestemte Antal af dette skulde blive tilbage, kan det ikke fra denne Side ansees betænkeligt at fastsætte, hvad der i andre Henseender maa ansees tilraadeligt, at det ifkun er de ordentlige Assesorer i Høiesteret, af og iblandt hvilke Medlemmerne til Rigsretten blive at vælge.

Til § 3. Det maa vistnok ansees hensigtsmæssigt, at Medlemmerne af Rigsretten aflægge Eed, forinden de tage Sæde i Retten, hvilken Eed paa en bestemtere og høitideligere Maade, end den Eed, som nu ved kongelig Resolution af 10de Juli 1849 (Departementstidende for 1849 S. 657) er foreskrevet for Embedsmænd i Almindelighed, bør indeholde Tilfagn om en samvittighedsfuld Opfyldelse af deres Pligter i dette vigtige Dommerkald. En saadan Eed er ikke paabuden for Medlemmerne af den norske Rigsret ved Reglementet af 18de Septbr. 1815, men er efterat Forslag derom flere Gange tidligere var fremkommet paa Stortinget, foreskrevet ved Lov af 20de August 1842. Man har troet hos os at kunne benytte den samme Eedsformular, som der er bestemt og som paa en indtrængende og høitidelig Maade indskarper Bedkommende hans Pligter som Dommer. Iøvrigt har man, efter denne Eeds særegne Beskaffenhed, formeent, at den bør aflægges af Enhver, som vælges til Medlem af Rigsretten, uden Hensyn til om han beklæder eller har beklædt Dommerembede, altsaa ogsaa af Høiesterets Medlemmer, eller om han forhen har som Rigsretsmedlem aflagt Eed, hvilket derimod ikke er Tilfældet i Norge, hvor de Personer, om hvem dette gjælder, ingen ny Eed aflægge.

Til § 4. Uagtet det, efter det ovenfor Udviklede, er en Hovedgrundsaetning, der ved Ordningen af Rettsforfølgningen ved Rigsret-

ten bør søges gennemført, at Forhandlingerne ved samme bør foregaae offentlig, har man dog ikke kunnet være blind for, at der, netop efter Beskaffenheden af de Sager, der falde ind under denne Ret, kunne møde Tilfælde, i hvilke en ubetinget Gjennemførelse af dette Princip kunde medføre farlige Følger. Man har derfor troet at burde, ligesom dette er skeet i Norge ved Reglementet af 18de Septbr. 1815 § 5, ifr. § 20, tilføie en Bestemmelse om, at Rigsretten selv kan, naar den finder det nødvendigt, vedtage, at Retten ikke skal holdes for aabne Døre, hvilket imidlertid er udtrykt saaledes, at det tydeligt deraf fremgaaer, at dette kun forudsættes at ville skee i enkelte Tilfælde, hvor særegne Grunde, navnlig Hensyn til Rigets udbortes Forhold, gjøre Saadant fornødent. Det er nemlig klart, at i Krigstilfælde, eller hvor der handles om diplomatisk Forhold, vil man, naar Nogen maatte have gjort sig skyldig i Forræderi og derfor er sat under Tilstale for Rigsretten, ved Sagens Førelse for aabne Døre kunne bringe det til offentlig Kundskab, som netop skulde holdes hemmeligt, og for hvis ulovlige Aabenbarelse Bedkommende tiltales.

Man har ikke troet at burde bestemme noget fast Sted for Rigsrettens Holdelse. Vel kunde det, da Høiesterets Medlemmer udgjøre den halve Deel af Rigsrettens Medlemmer, og det saaledes ikke er muligt at afholde Høiesteret paa den Tid, da Rigsretten skal holdes, synes naturligt at bestemme, at Rigsretten skulde holdes i Høiesterets Retsaal, men dette er dog ikke anseet hensigtsmæssigt, da Høiesteret paatænkes forlagt fra den Bygning, hvor den nu har sit Locale, til et andet Sted (Kundgjørelse af 30te Mai 1849 Nr. 3) og det ikke er sagt, at den tilkommende Høiesteretsaal, uagtet der i samme vil blive foraget for en Tilhørerplads, vil blive af den Størrelse, at den passende kan benyttes til Rigsrettens Holdelse. Snarere kunde man dertil bestemme Landsthingsalen paa samme Maade som i Norge Lagthingets Forsamlingsaal benyttes til Rigsrettens Holdelse. Men da ikke hele Landsthinget hos os, som hele Lagthinget i Norge, udgjør den ene Deel af Rigsretten, men kun 8 af sammes 51 Medlemmer, er det dog fundet betænkeligt ved Lov at foreskrive, at Lands-